

въ малката килия, но да се яви на всички и духовнитѣ Му богатства да дѣйствуватъ, като душевна търговия и да се спечелятъ много души.

Веднажъ Св. Николай като се молѣлъ, чулъ гласъ отгорѣ, който му казвалъ: „Николае, ако желаешъ да бждешъ вѣнчанъ отъ Менъ, то влезъ въ народния подвигъ!“ Св. Николай като чулъ този гласъ се зачудилъ и мислѣлъ въ Себѣ Си, какъвъ е този гласъ и какво търси отъ Мене? повторилъ се сѣщия небесенъ гласъ и му казалъ: „Николае, не е тая нива, на която ти можешъ да принесешъ полза на много людие. Иди между народа и по срѣдата му прослави името Божие и умножи числото на вѣрующитѣ въ Христовата черква и въ Неговото Царство.

Тогава Св. Николай разбралъ, че Господъ му посочва другъ пътъ, другъ животъ, другъ подвигъ—посветени не само за неговото лично спасение, а за спасеннето на множество хиляди чловѣци, които иматъ нужда отъ Християнско поучение, отъ упѣтване и спасение. Той се покорилъ на волята Божия, оставилъ мѣнастиря и се върналъ въ Ликия; той счелъ за по-добрѣ да се засели въ главния градъ на областта, въ градътъ Миръ, кждѣто мислилъ, че ще има по-голъма нужда, отъ помощи, поучение и спасение.

И въ туй дѣло на Св. Николая има много добъръ и поучителенъ примѣръ за нашитѣ прѣподобни Отца, които живѣятъ уединено въ мѣнастърскитѣ килии. На колко плачуши можеха да бждатъ утѣшение; на